Térey János

PAULUS

Acta Pauli et Ludovicae

A részlet PAULUS című verses regényem nyolcadik fejezete. A könnyebb követhetőség érdekében mellékelem a szereposztást.

PAULUS (30) hálózati ügynök, aki cége megbízásából hackerekre vadászik, és vírusokat irt.
KEMENSZKY (31) építész, Paulus osztálytársa volt a pesti piaristáknál.
LUDOVIKA (43) pszichiáter, Paulus egykori kedvese.
STERLING (45) fejvadász, Ludovika férje és Kemenszky ügyfele.

T. J.

„Hol laktunk: hava hullt rég.
Ragyogtatja nagy árnyát.”
(Tandori Dezső)

„Most már azokkal is törődnöm kell,
akiknek még nem okoztam szenvedést – őket kell
megvendégelnem hallal.”
(Mészöly Miklós)

1

A *nincs* elvérzik a *lehet*nél,
Elsorvad ugyanott a *van*.
Ki fétis, akit fölkeresnél
Hit nélkül és szándéktalan,
Lakik: tilalmas tartományban,
Utcáján álca-ragyogás van,
Hallucinálod szavait.
Nagy múltat hatálytalanít
Egyetlen szánalmas deliktum:
A jóhiszemű hitszegés.
Épített legenda kevés.
Régi erkölcsünk, ritka titkunk
Éppoly halott – földhözkötött –,
Mint a kedves Elköltözött.

2

Bár hónapszám laktad lakását,
Lám, senki-semmi nem vagy ott.
Megszolgált, halotti kiváltság –
Lidércként bebarangolod
Valamennyi valódi termét;
Új beosztás, gyanús kelengyék.
Szellemalakban élvezed
Speciális védelmedet:
Halott, azaz érinthetetlen,
Ártalmatlan, átjárható,
Csak fölkenteknek látható:
Hatodik érzék, élesebb szem.
Végérvényes a védelem,
Óvnod magad szükségtelen.

3

Szentség nem az, hogy a *lehet*: van,
Hanem hogy a *lehet* – lehet.
A puszta nyáron – néma katlan,
Mélypontok gyűjteménye lett.
Az Alap józan elvetője
Ő volt, kiszúrta jó előre
A romlásra valló jelet:
Mint foszlik finomszerkezet
Szanaszét. Zsigeri kivánság
Túlélni nyári poklokat,
Nem veled és nem általad.
Ezért nem kaptál útiáldást.
Vigyáz magára, hiszen él,
És tied a halotti tér.

4

Így töprengtem, leledzve gyászban,
Asszonyaim legszebbikét
Idézve filagóriámban,
S megríkatott egy semmiség.
Nyomára nem leszek kiváncsi:
Alapvetésünkre vigyázni
Az *esküdtek* közül ki fog?
Varázstalanított titok!

A múlt idő hitbizományán
Por gyűlik; sívó Szahara;
Elmúlék, íme nem vala,
Keresem és meg nem találám,
Gyászmunka hosszúnapja van,
Erőm tornázom hasztalan.

5

...Mert nem voltunk mézeskalácsból,
Miként a vasárnapi nép:
Csupa idegből, kúsza szálból
Voltunk mi, szól a gyászbeszéd.
Vétkeddel parancsolj fegyelmet
És gyönyör korbácsolta tested
Takard ki forróbb égövön,
Hányjon-vessen pogány öröm.
Ékszerem, nagy kedvem s a kényem!
Áldom fűszeres véredet,
Hajnalban hozzád serkenek,
Hajt lehetetlen küldetésem –
Hiúsággal tetézve bűnt,
Vakulni hagytad mindenünk.

6

A gyöngédségből a viszályba
Hajló lejtő istentelen;
A józan július opálja
Oltja ki vigyázó szemem,
Vakulok – rend igézetében,
Vakítasz, bezárult szemérem!
Boldog a gyászában-szelíd,
Letölti inaséveit,
Többé darázsfészekbe nem nyúl;
S a vad, mint macska az eresz
Alján, tilos távolba les,
Eső után portyára indul,
Leszegett fővel balra tart,
Keresi élelmét, a Bajt.

7

Csakúgy, mint Pál, a téli ember,
Kicsontozott, szótlan, komor –
Az én-te koordináta-rendszer
Útvesztőjében kóborol,
Egy ízben kóstolt földi jóra
Vásik foga, és hébe-hóba
Bocsátkozik kalandba – épp
Csak elaltatja ösztönét,
Hímgerjedelmét pazarolja,
S a tetterő pocsékba megy,
Magába zárja hősömet
Elfojtás fülledt ősvadonja...
Kis odaliszkot hiteget,
Szomjazik forrásvizeket.

8

Eb s ordas közt notebookja várja,
Szoftver-fészekbe települ,
S míg nem dől a vetetlen ágyra,
Wankeskedik[1] szálegyedül –
Ünnep egyetlen pásztoróra,
Istenülhettek összeforrva,
Két nyár s a Filatorigát
Tüntette el Ludovikát,
S Paulus, ki levelét megírta,
Aligha vár feleletet –
Vakriasztásos ügymenet
Ma hajtóvadászatra hívja,
A házi nihil mocsarát
Hunyt szemmel nem láthatja át.

9

Tartást hazudni nappal-éjjel!
Faarc rendszergazdák között;
Donjuanizmus, mint a mély;
Kint s bent: behódolt délkörök,
Cikázhat a szabad vegyérték,
Futását égiek bemérték,
Ha fene fenét is eszik,
Egyszer csak bevégeztetik
Az elvarratlan szálak útja.

Kíván hősöm eszeveszett,
Csak test szerinti életet,
Munkás óráit átalussza,
Ásít kalózi csínyeken
Nőszésben edzett emberem.

10

A férfit, mint acélt, megedzik,
Legyen ezáltal: ridegebb.
Műhelyek méhében leledzik
A titok: anyagismeret.
Edzés során a friss anyagból
Szénatomok égnek ki. Akkor
Lesz keményebb és nemesebb
És egyszersmind *törékenyebb*.
Ha megfeszítik, hamarábban
Pattan el keményfém – hogy a
Rideg férfinak otthona
Legyen Gomböntő kanalában!
Nem krómacél, de durrezüst:
Elnyeli feneketlen üst.

11

Elnyelné – ha baráti gyámság
Nem kísérné apáskodón
A kettős ügynök járta pályát:
Kemenszky fut forró nyomon,
Elöl meg Pál halálra válva
– Gellérthegy-tövi Bermudákra
Lakat kerül, bellegelőt
Ha áztatnak ónos esők,
S szeladonra köszönt a nagyböjt –,
A Stex Alfréd a törzshelye,
Gengszterbarlang, konzervzene;
Sauvignont rendel, poharat tölt,
József körúti ablakon
Pillantgat ki álmatagon.

12

A középpályás maffiózók
Műbőrbe öntött csapata
Lányos házakból hajt be kontót,
S míg fiatal az éjszaka,
Futkosnak biliárd golyói,
Órák élelmes gyilkolói:
Zöld posztónál dakotahad
Pillangói állonganak,
Tömör gyönyör lányé az érem:
Az ívelt tompor ruganyos
Félgömbje oly kívánatos
A mértéktartó lámpafényben.
Pál – szórva céges gázsiját –
Itt kezd sok szaturnáliát.

13

Józsefváros összes nadálya,
Strigója, szerencsevadásza
Itt pörget kockát, dominót,
Itt hirdet biztos opciót.
Pipát tömök, hogy körbejárjon
Akárhány olajszőke nyáron
– Nedűk, szerek dolgában én
Hadd ítélkezzem könnyedén –,
Narancsbőrből szépségszalonna:
Nincs folt és ránc nélkül való
Yozsó környéki csataló,
Az elalélt tag még tarolna,
Csigázza minden éjszakás
Kommunális szolgáltatás.

14

Kicsapongás orinokói,
Zátonyt fürkésző honfibú!
Stex-pultnál fogsz porig omolni,
Méltóságos úrifiú!
Áldandy, aki szökne régről
A hegyi highlife börtönéből,
A szakmányban üzekedés
Porondján lesz szintén zenész.

Jutalma: nemszeretem étek,
Örök hajábaburgonya,
Alvégek Epikurosza
Int búcsút füstbe ment reménynek;
Mit kezd itt érdemeivel,
Ki égi terheket cipel?

15

Két ország dudvás senkiföldjén,
Két bélpoklos ünnep között
Az örök, évadvégi örvény
Pörgeti meg az ügynököt
(Fátylat rá: agglegénykarácsony).
– ...Hogy áll az osztályharc, barátom? –
A hajópadló megremeg,
Kemenszky léptei ezek,
Csattan a három szeretetcsók,
Amúgy oroszosan. – Gyerünk,
Vetíts. – Koccint két emberünk,
Orvosilag ellenjavallott
Menüket rendelnek hamar:
Csülök és ropogós karaj.

16

– Ki vele. Nő? – „Na ne nevettess.
Vannak raktáron, épp elég."
– A Cég?... – „Ugyan. Amit te sejthetsz,
A kis butáknak hétpecsét."
– Mondd, büntetlenül meddig űzöd
Játé... – „Nem kéne lebecsülnöd.
Ameddig jólesik." – Csodás.
Hát mi baj? – „Hadd el, dögrovás."
– Nyafogsz. Mondhat ilyet akárki.
Fiam, kifelé áll a rúd,
Mondtam, kétfrontos háborút
Nem vívhatsz nyakra-főre. Szállj ki. –
„Vajon miből? Kint, bent a gond..."
– Az egészből, futóbolond! –

17

„Főművem építsem le?” – Nyomban. –
„Mondjak le mannámról tehát,
A betevőről?” – Ördögöd van.
Mert megütheted a bokád. –
„Oly szép is az, víruskarantént
Felügyelni...” – Leples bitangként!
Lerohad rólad a palást,
Nem kezdhetsz hátbatámadást... –
„Tudatlanságban vagy felőlem:
Secperc alatt átírhatok
Bárhány regiszterprogramot!
Cybergangeket beelőztem,
Míg kulcsok őre voltam, és
Nem nyílt védművön soha rés.”

18

– Majd ráfaragsz. – „Nyakamba hághat
Bárki kapun kívül s belül?
Visszaadom a diplomámat,
Ha vetélytársam egy kerül.”
– Az istenért, mégis, mi éltet? –
„Csak a váratlan térnyerések,
Csak élc, csak hack, csak tiszta ész,
Adatvesztés, visszanyerés...”
– Nem látom a bimbócska magvát,
Sehol a szervező közép.
Lucifert gondolok mögéd. –
„Ha űberolhat bárki szaktárs,
Sarkantyúzna-e feladat?
Aduász mindig ász marad.”

19

Prizma, mely eltéríthet olykor
Paulusi sugarakat –
Rossz fényt vet rá testvéri hóbort,
De Kemenszky higgadt marad,
Nem, életmentést gyakorolni
Nem tiszte, hagyja hát locsogni
Védencét, és elhallgat a
Színarany közép angyala;

Csöndestárs: hallgatása rávall,
Nem keres józan érveket,
Csapongó öccsét áldja meg
Majdnem-pápai gráciával.
– Szállj ki. – „Könnyű azt mondani."
– S a bevetés? A holnapi?

20

Hogy fest a szilveszteri pálya? –
„A festő Gálnál, terv szerint.
Sültekkel Waltraute várja
Válogatott vendégeit.
Éjfél előtt ott alapozhatsz,
Hiszen te is hivatalos vagy."
– Ott kezdjünk, indítványozom,
És folytassuk Lágymányoson,
Alvállalkozóm hív mulatni,
Ügyfeleinek bulit ad... –
„Tivornya?" – Biztosítalak:
Nem lesz nyögvenyelős a parti. –
„Pezsgőt ne lássak." – Jössz tehát. –
„Mi az hogy, kedvesem." – Vivát! –

21

Plebsz petárdás hisztériája,
Millenniumi csűrcsavar!
Kanárisárga taxi várja,
Metróra szállni nem akar.
Vétek ilyenkor darvadozni,
Akad vigasz, pár calvadosnyi,
S a mások boldogsága ír
A kínra: tisztító zefír!
Villognak fémszálas parókák,
Zselétől kocsonyás hajak,
Póriasabb alakulat
Nyomjelzői útszéli *rókák*,
Szellemük éjfélkor kihuny,
Nem mozog bennük fluidum.

22

Pál & Co. operistakörben
Ünneplik meg az éjfelet,
Görögtűz koszorúja röppen
Pest égboltjára. Szerfelett
Visszafogottak Nibelungék
– Várukban szívesen berúgnék,
Átdorbézolnám legalább
A teljes Tetralógiát –;
S a *mezzo* házából nagy útra
Kelnek a jó Kemenszkyvel,
Új céljuk belbudai hely,
Hol a dombi nómenklatúra
Feledtet kósza mélabút,
Krémszínű Bartók Béla út.

23

Kulcsos lift. Öt-hat emelettel
Birkóznak. Műteremlakás.
E szeretni való gazember
A házigazda. Fejvadász.
Ő fogadja az érkezőket,
Sejteni, *medvebocsnyi* szőrzet
Burjánzik roppant mellkasán...
„Nézd, kieselbachi rakomány
Lep padlót, lépcsőt, rengeteg szint:
Jugendstil, empire, újbarokk,
Könyv nincs, műtárgyból raklapok...
Hogy is hívják, Kemenszky?” – Sterling. –
Pálnak torkára forr a szó,
Sarkon fordulni volna jó.

24

Nem. Összeszorított fogakkal
Megy a nappaliban tovább,
Egy súlyos mahagóniasztal
Tövébe ejti poharát.
Nem rés, de bástya: zengzetes sánc,
A rock’n’roll korántsem egy tánc –[2]
Dibdáb fiúcskákra legyint:
Hess, sales, PR és marketing!

Szédül piaci viszonyok közt,
Ajzott társaságbéliek
Meghökkenve szemlélik ezt
A jointot sodró, bebaszott hőst...
Új nap, kristályosodási pont:
„Lásd színről színre Babilont!”

25

Lecseng a pánik, férfiatlan
Tett volna a menekülés.
Tűznyelőm spanglit gyújt a hallban:
Édes anyagba süppedés!
S míg nevettükben pukkadoznak
A pletykákba beavatottak
– Account- s artdirector-elit –,
Pál Kemenszkyvel füvezik.
(Akár én... Dörzsölt kirekesztő,
Hány kultúrkör kedvence lett!
Székén meg sem melegedett,
S máris azt hangoztatta: fertő,
Haláltánc, kataton zenék...
Belülről rombolni be szép.)

26

Erkélyhez lép. Alkalmi párt lát,
Egy hadonászó bonvivánt,
S egy asszony majdnem pőre vállát;
Ficánkol a spagetti-pánt,
És bal melle kibuggyanással
Fenyeget – „Jézusom, nem átall...”
A nő, ki fejhangon nevet,
Nem láthatja emberemet
És megered megint a nyelve,
Mumm-mal telik meg két pohár,
S Pálban ébred a *bête noire,*
Istennő-kedvesére lelve,
Ó, emlegetett etalon!
„Ez Ludovika. Megkapom.”

27

Újévi afrodiziákum!
Paulus a balkonon terem
– Test fullánkja, tavalyi dátum,
Húsba szúrt kés, könyörtelen! –,
Majd a kisstílű amorózót
Ellökve, lesodorva korsót,
Bálványa irányába tart.
A fickó féli a duhajt,
Nem érti, mért hívják köcsögnek,
Pálom leinti: „Szót se többet."
A nő szemlátomást zavart,
A dúvad őfeléje csörtet.
Félrefordul, elkomorul,
Nedves ajka összeszorul.

28

Zihálva kérdi: – Hát te? – „Hívtak.
Társamban tisztelj bűnbakot.
Nem tudhattam, hogy te is itt vagy."
– Itt lakom. – „Én csak itt vagyok.
Remek lakás..." – Hogy mersz te bárkit
Megütni?! – „Ezt a senkiházit?"
– Pál, alighanem üdvösebb,
Ha nem torzsalkodunk. – „Lehet."
Ludovika ez, akit egykor
Tíz körméről lekaphatott,
S négyszemközt kioktathatott,
Mint kőszínházas, agg direktor?
Ki visszasírta kegyeit,
Részvétet remélt, emberit?

29

A mellékzöngék! És a felhang!
Olyan más birtokon belül,
Ha kórképet böngész s tünettant,
Ha öblös bőrfotelben ül...
Pál titkos xenofóbiáját
Megfejti, emberünkön átlát,
A kollégát kiküldi és
Pál falfehér arcába néz.

– Most én leckéztetlek, fiacskám.
Egy-kettő. Szedd össze magad.
Amikor szemem megakadt
Rajtad, az éjjeli mihasznán,
Élvezted gyöngeségemet,
Szoknyámhoz bírvágy vezetett,

30

De torkig beteltél tejemmel.
Hja kérem, mákonyt vár az ember,
S egy Violetta Valery
Szereit kevesellheti...
Sohasem kóstolt kötelékek
Teherpróbáit úgysem érted,
Nyitott nászt, alkut, gyereket,
Sebbel-lobbal élt perceket,
Hogy Sábbátkor szemem se rebben,
Ha nem hál otthon az uram,
Ez benne van az alkuban,
De Isten úgy segéljen engem,
Hogy szántszándékkal sohasem
Kerestem nálad végzetem.

31

Megrészegítettél. Miattad
Hagytam kerekded elveket,
S – kóstolva újborát kalandnak –,
Röstellem, megszerettelek,
Utcádba léptem fejveszetten,
De kínbarlangban tévelyegtem,
Borom: az az ősz. Az a csőd,
Megmásítani nincs erőd,
Mert viszontszolgálatra persze
Nem voltál kapható, fiam,
Oktattál tárgyilagosan,
Ürmöt csepegtettél tejembe,
Itattál velem cukrozott
Levet, igazságszérumot.

32

A tüneteket ecseteljem?
Mondjak farmakológiát?
Tablettánként hogyan növeltem
A lélek tiszta dózisát?
Bámulva vizenyős tapétát,
Miként pártolt el tőlem étvágy?
Mit betegnek rendelt a vény,
Ugyanazt zabálhattam én,
Hála neked, Pál. Épp elég volt.
Kimondtad Filemon nevét,
S én megtértem, mint hű cseléd,
Feledve az egyéji tébolyt,
S megérkeztem megint: haza.
Ahová te nem fogsz soha.

33

Nem bizony. Elmehetsz a vérbe,
És töltekezhetsz csömörig:
Úrnőd tűzhelyhez visszatérve
Új kosztümébe öltözik.
Dühvel emlegethetsz klimaxot,
Bántásból nincsen semmi hasznod;
Estélyt adok, sérelmeket
Régóta nem dédelgetek,
Húsom erővel összevarrtam,
Hírrel többé nem etetek
Fű-fázó pletykafészkeket,
S nem hiszek rögtönzött kalandban.
Hogy rettenetes, elhiszem,
De megkeményítem szivem. –

34

„Mísz fecsegés.” – Túllősz a célon. –
„Kétségbe vonod létemet.”
– De őrzöm aranymaradékom... –
„Nincs holtig haszonélvezet,
Sorsról számtani bizonyosság.”
– Se jogcím, hogy akárki sorsát
Meghatározhasd, aduász.
Elcsúfítaná a tudás
Szecskából tornyozott reményed.

S mert engem szebb hit nemesít,
Ágyasod nem leszek. – „Ne így!
Bennünk hiszek, azért beszélek!”
– Mi nem tartozunk együvé.
Menj. – „Tapodtat se.” – Kifelé. –

35

Kemenszky, aki persze jártas
A szenvedély dolgaiban,
Kredencnek dőlve, épp a mázas
Sterlinggel trécsel naivan,
Nem hall messzi polémiákat...
A zsúrfiúból a vadállat
Most bújik ki a balkonon,
Most csattan három nagy pofon.
Egymásra pakolt rétegekből
Épült a pokoli torony:
Röhögjünk régi cinkoson,
Birtokháborítón, ki eldől,
Eszmél, hányinger fogja el,
Magába roskad, nem perel.

36

(Csöndestárs, most hívlak tetemre,
Hogy közbenjárhass Paulusért,
Jó fölvigyázó, lépj helyembe,
Hogy elnyerhesse a babért!
Teljes mellszélességgel állj ki
Pál mellett: cigányútra tért;
Kötelességed kenni-vágni:
– Kóser fiú, csak bepiált,
Már megbocsásson a világ –
Testvéred az izzó idegdúc,
Kezeskedj felőle, gyerünk,
Botrányt így elkerülhetünk:
Hálózatomból szökni nem tudsz,
Most kérem éberségedet,
Parancsoló tekinteted...)

37

Jön. Biztos diplomáciával,
Kapkodva békít, közvetít,
Az asszonnyal suttogva tárgyal,
Bőszült Sterling előtt feszít,
Hevenyészett pörben a bíra,
Kétség van a képére írva.
Rontó Pál a hóna alatt,
Isten hírével tör utat.
– Mi volt ez? – „Tárgyalás.” – De szentem!
Kutyába mégy le. – „Tisztemet
Töltöm be.” – Nem is ismered. –
„Ismerem.” – Milyen értelemben? –
„Forgasd talán a Bibliát.”
– Nem mondtad. – „Mondtam. Nyiss vitát.”

38, 39

Megtér fűtetlen őrhelyéhez,
Julius Geiger utca, rév!
A taxiban nem túl beszédes.
Hozomány: balvégzetü év.
Házán rontás krétakeresztjét
Látja. Boldogulni-tehetség!
Rosszkor kipróbált rossz csapás!
Jöjjön köpönyegszaggatás.
Különös előszeretettel
Látogatott vesztőhelyek,
A folyvást pörgő szélkelep,
Ember munkája, égi rendjel
. . . . . .
. . . . . .

40

Tíz utcával beljebb, Kemenszky
A Park rakpartjára siet ki,
Amint az Lipótban szokás
Az őszi újévkor: csodás
Találmány, menjünk *taslichozni*,
Zseb ürül, s a tavalyi holmi,
Év szemete Dunába hull –
Szivarka tűzcsóvája gyúl,

S a Csöndestárs öccsére gondol,
Északra visz a sáros út,
Hol Szörnyü Malom gyárt ocsút,
Rosta a Pesten élt pokolból –
Összeráncolja homlokát,
Tempósan gyalogol tovább.

41

Gyaloghíd látványterve készül
Az Architektor asztalán:
Köldökzsinór, vasból. Felépül,
S ölelkezhet két tartomány,
Margitsziget s az anyaország
Újlipót – exklávéja sorsát
Megkönnyíti szép ívü híd;
Elsétálsz a kolostorig,
S a Palatinust véve célba,
A tölgyek alatt elhaladsz,
Pár medencét meglátogatsz,
S új kézbe kerül a staféta:
Másik hidamra lépve fel,
Újlak piacát éred el...

42

...Kelet felé szlömmé silányul
A magasságos Újlipót,
Északon meg halványra gyávul:
Gogol-sarkon túl ősbozót,
Ám mihelyst színre lép a Westend,
Tüstént új végtagot növesztend
Sábeszillatú kerület,
Módos dél egyre testesebb,
S a Váci út erőterében
Multiplex hirdeti magát.
Ha Finta Halálcsillagát
Karcolóimmal körbeérem,
Az lészen Kánaán, hajaj...
Csupa plázás áramvonal.

43

Míg Kemenszky töpreng a tájról,
S foghíjtelkeken álldogál,
Eszmél komor lidércnyomásból
– Nem sokkal északabbra – Pál.
Villanyt gyújt. Mi történt, nem érti.
Hát mégsem illik néki élni.
Kiköp. Dühe mértéktelen.
Csatavesztés a földeken,
Honfoglalás a levegőben!
Ki kényeztetéshez szokott,
Immár végképp: ügye-fogyott?
Megbotlik, annyira erőtlen.
Majdnem gondolattalanul
Kávét főz. Asztalra borul.

44

Csöngetnek. Föl se néz. Vacogva
Keresi kincsét, ép eszét.
Lehetőségek lopakodnak,
Indítékokból jelbeszéd,
Föláll, eldől a dominósor –
Savmentes Evianba kóstol,
S oly hirtelen a lendület,
Hogy gépére dől az üveg –
Nem szentségel. Csak áll meredten.
„Hogy épp a vincseszterre. Nem.
Végváram volt, de cseszhetem.”
Hát megereszt egy keresetlen
Szitkot. „Otromba Fönnvalóm,
Végső sáncom is föladom?!

45

Ez volna hát a bosszu napja,
Mikor zászlóvivőd: veszít?”
Borzolt érzékekkel kutatja
Mesterséges lét jeleit.
„A nyájas Algoritmuson túl
Nincs semmiféle földi kontúr,
Hálót lelek toronyiránt,
Bégető adatállományt,

S az orfikus napi teendők
Éltetnek, hogyha semmi más:
Ez a kinyilatkoztatás!
Megtölthetem a renyhe bendőt:
Gépem él. Égbolt a határ.
Hol a te győzelmed, halál?”

46

Loginnév nélkül kelhet útra,
Pár kattintás, és üdvözül,
A hozzáférés percnyi munka,
Gazda szemével néz körül,
Már ott van a páncélteremben:
Otthont köszönthet bárki szebben?
Beállított háttérszinek,
Termanni paraméterek,
Itt van saját ikonja: Sátor
– Cilíciumból, jól tudom,
Paulusi jószág: glóbuszom –,
Nem tart váratlan akadálytól,
Hátsó ajtón lopakodott
Be, bírja a gazdajogot.

47

Véletlen nesz! Mennyei *bath kol*![3]
Már álombéli szózatot
Hallgat Pál. Sátránál leparkol.
„Formázóm! Megmoccanhatok?”
– Saját veszte létében érik:
Alapig rombold le a régit,
Suhogtasd fürge pallosod,
Ha kenyéradóid: kopók,
És ököllel hirdesd igémet. –
„Törvényt kisebbítsek?” – Hiszen
Ezt tetted eddig, nemdenem? –
„Ne csócsáljam többé a férget,
Húsomból inkább ő egyen?”
– Ha így óhajtom. – „Úgy legyen.”

48

Így szólt a Seregek Urával.
Markában megbízólevél.
Emberkéz műve lesz a párbaj,
A gnózis fabatkát sem ér.
Lövészárokba belegázol
A mindenható Generátor,
Pál sokalakú vírusát
Jellegzetes szekvenciák
Nem fémjelzik – központi szerver
Utasításaira vár
Valahány szomszéd terminál,
S a hátország meghal: csak egyszer
Strázsált a frontvonalon Ász.
Ujjgyakorlat a szabotázs.

49

Opus magnum: éjmélyi DREZDA,
Egyetlen égbolt leszakad,
Egyetlen *delete* tüze: ezt a
Lángod nézd, s *machinád* befagy,
Már pusztaság az összes X-fájl,
Nem zeng a háromszoros *Sieg heil* –
Tisztára mosnak weblapot
Önreplikáló programok;
Adatbálák a tűzbe hányva.
Az újesztendei ragály
Nem tárolóhelyet zabál,
Vadabb a virulenciája:
A mennyboltozatig ivel
Jekylli–hyde-i karrier.

50

A hálózati hevederzár
Nyögi Pál feszítővasát,
A bal kéz tilos terepen jár
– A jobb nyomán épült a gát –,
Ravaszabb játék, mint a kocka:
Ha furmányos, foghat a macska
Egyszerre kint s bent egeret,
Levadászván cyberteret.

A .com és .exe végü fájlok,
A share- és freeware programok
Sosem megbonthatatlanok;
Szoftverrendőri terminálok
Járványgóccá változnak át.
Rettegd a Cég szabadosát!

51

Parazita a gazdaállat
Testében: íme, Paulus.
Bősz végrehajtó? Csak a látszat.
Akad rá céges tanu húsz:
Ádáz tisztogatás a célja...
Minden virtuális aréna
Megszüli gladiátorát,
Ki alkönyvtáraknál tovább
Lát, s tudja, hogy a *Format*:
C parancs súlya mit jelent...
Perc alatt dől meg régi rend.
„Kopók! Legyetek átkozottak!
Szűz infosztrádán vágtatok,
Szolgálva Szabad Áramot."

52

Csendőrség összes csínja-bínja!
Palackba zárni szellemet;
Ki röptében azonosítja
A kórt, az többet is tehet;
Pőre passwordöt titkosított,
Crypt[4] pallérjaként bizonyított!
Hát tolvajkulcsot is talál,
Csapóajtókon visszajár,
Hogy zaklassa az anyacéget,
S ki bájtról bájtra lopva lép,
A Művek immunrendszerét
– Pestis! – elsorvaszthatja végleg.
„Nem volt Úr-nap ilyen közel.
Maran atha! Bosszúm, jövel.

53

Dögvész jöjjön Cég otthonára,
Dögvész rájuk – mihamarabb!
Hálóban megpróbált kaláka
Kockafői potyogjanak!”
Békeharcosból lesz komorló,
Éjpillantású békebontó –
„...E cselszövőket öklözők,
Szabadidőben szörfözők
Cyber-Sátánnak átadatnak,
Gépeiket megvakitom,
Firkálmánnyá alakitom
A gnózist, hogyha jő haragnap...”
Ki tiszta Hálóért perelt,
Most végromlásban érdekelt.

54

„Káoszt növeltetek, ti korcs faj!
Bosszúm napja úgy érkezik,
Ahogyan éjszaka a tolvaj.
Nem szűrhettek ki cégbelit:
Robotosként is demiurgosz,
S abban hasonlatos az Úrhoz,
Hogy cég-építőmesteri
Palástját levetkőzheti
Az emberarcú Fabricator:
Halálra szánja bármikor
Háza népét is, nincs idol,
Mely ne lehetne talmi mától.
Új eszme vágtat védtelen,
Szigetelt vezetékeken.”

55

A Hamvazószerda gyümölcsét
Csodálom. Bárha borzalom,
Törvényt ölt, s megszülte a törvényt
A palotaforradalom:
Így vakít meg fekete végzet
Minden hamispróféta céget,
S e kvietált elháritó
Ámokfutását látni jó:

Tükrében látom a sajátom,
Asszony miatt miként leszek
Éppen ilyen eszeveszett;
Saját mezőimet gyalázom,
Vonz idegen teória,
Leszek tehát: neofita.

56

Kezét rázom. Győzött a bajnok,
Házára dobott Mennykövet.
„Botorság volna letagadnod,
Hogy összeszűrtük a levet...”
– Magamban leltem párt magamnak,
Erre volt jó néhány haragnap.
Erőm teljében szültelek,
Hazád belvíz és kültelek. –
Ha Pálom tekintélye megnőtt,
Azért magamat okolom,
S fegyvertársaim csókolom;
Maholnap elkövetkezendők,
Ti idő méhében lakók:
Ízleljetek Jelenvalót.

Jegyzetek

1. *Wank:* kifinomult technikát jelent, ebben jártas szakembert vagy az illető tevékenységének eredményét.
2. Pajor Tamás óta tudjuk ezt.
3. *„Nem szabad felednünk, hogy az apostolokról azt tartották, útjaik irányára nézve felsőbb sugallatnak engedelmeskednek. Hol valóságos okokat, meggondolásokat vagy pozitív értesüléseket lepleztek az ilyen beszéddel, hol pedig minden tényleges ok hiánya rejtőzött alatta. A hit, hogy Isten álomban közli az emberrel akaratát, nagyon el volt terjedve, mint ahogy Keleten még ma is el van. Valamely álom, hirtelen nekibuzdulás, akaratlan mozdulat, véletlen nesz* (bath kol) *a Lélek megnyilatkozásának számított és irányt szabott az igehirdetés útjának.”* – Renan írja ezt Szent Pál kapcsán.
4. *Crypt:* password-titkosító program.